

ҚАБУЛИ САЙЁР

Рӯзи чумъаи ҳафтаи гузашта раиси суди вилоят оид ба қорхон ҷиноӣ Рустам Абдуллоев дар деҳаи Хоҷа Ахрори Вали қабули сайёр гузаронд. Қариб бист нафар аҳолии ноҳия ба ӯ бо масъалаҳои муҳталиф муроҷиат намуданд. Вай дар қорҷубаи қонун ва қоида ба қорафтадагон ёри расонд.

– Дар маҷлиси муштараки палатаҳои Маҷлиси Оли бахшида ба маросими тантанавии оғози вазифаи Президенти Ҷумҳурияти Ёзбекистон Шавкат Мирзиёев таъкид карда буданд, ки халқ на ба мақомоти давлатӣ, балки мақомоти давлатӣ бояд ба халқамон хизмат кунад,-гуфт Рустам Убайдуллоевич,-бинобар ин дар шаҳру ноҳияҳои дигар низ қабули сайёр мегузаронем.

ДАР АКС: ходими суди ноҳия Бобур Мамаюсуфов ва муроҷиаткунанда сокини маҳаллаи Арабхонаи боло Ато Мукумов.

Зоҳир ҲАСАНЗОДА

ҲИФЗИ ВАТАН – ВАЗИФАИ МУҚАДДАС

Нерӯҳои Мусаллаҳи Ҷумҳурияти Ёзбекистон, ки таҳти роҳбарии Аввалин Президенти Ислон Қаримов ташикл ёфт, дар таърихи давлатдории мо нуқтаи муҳимтарини гардиш шуд. Ҳоло хизмат дар сафи қувваҳои Мусаллаҳи Ҷумҳурияти Ёзбекистон қавонмардон чун орзуи нек ва ба маъноии ҳақиқӣ ба шаъну шараф табдил ёфтааст. Ба хизмати ҳарбӣ қавононе, ки аз ҳар ҷиҳат обутоб ёфта, ҷисмонан нерӯманд, соҳибӣ дониш ва маънавияти

баланд мебошанд, қабул мегарданд.

Ба муносибати қарори Президенти ҷумҳурияти Ёзбекистон «Дар бораи даъвати навбатии шаҳрвандони ҷумҳурияти Ёзбекистон ба хизмати ҳатмии ҳарбӣ ва ба захираи қувваҳои мусаллаҳ қавоб додани хизматчиёни ҳарбие, ки мӯҳлати муқарраргардидаи хизматро адо кардаанд» дар шӯъбаи мудофиаи ноҳиявӣ қорҳои тайёрӣ дар авҷ аст. Биноҳ таъмиру тарғим шуданд, мактабу литсейҳо, дар гузару

Дар бораи тӯй

“МАН АЗ КӢ КАМ” ГУФТА...

Дар диёри обод тӯйҳо бисёр шаванд мезебад. Бигузур рӯзҳои хурсандии мардуми меҳнатқарини мо аз ин ҳам зиёд гарданд. Ҳамаи мо тарафдорӣ ҳамин ҳаstem. Аммо як ҷиҳати тӯйгузаронӣ бисёрихоро ба таъвиш овардааст. Ҳоло одамон “ман аз дигарон кам-ми?” гӯён қарз гирифта, тӯйҳояшонро бодабдаба мегузаронанд. Баъди тӯй ақсари тӯйдодагон солҳо қарзро бо душворӣ мегардонанд. Ҳоло тӯйҳо назар ба тӯйҳои пешина серхарочоттар мегузаранд. Одатҳои нав ба нав ворид мегарданд. Масалан, аз ҷониби дуктардор пеш аз тӯй ба хонаи домод бурдани мебел расм набуд. Солҳои пеш баъд аз як соли тӯй ҳешовандони арӯс имконияташонро ба ҳисоб гирифта, бо дастовезҳо – мебел ва дигар ашёҳои рӯзгор ба хонаи навхонадорон мефтаанд.

Ҳоло мардум тарафи домод айб накунад, гӯён барои мебел маблағи калонро ҳарч мекунанд. Дар ресторано гузаронидани тӯйҳо аз як ҷиҳат нағз аст, ки таъвиш тӯйдор кам мешавад. Аммо нархи базмгоҳҳо рӯз то рӯз боло мебаранд. Дар тӯйҳои пешина мисли ҳозира дастархонро бо нозу неъматҳо пур намекарданд. Ҳоло дастархонхоро аз ҳад зиёд бо ҳӯрданиҳо пур мекунанд. Ними ҳӯрданиҳо дастдорасида мемо-над. Як дӯстам ба қариби ба тӯйи як бойбачае ба ресторани ном-баровардае рафтааст. Меғӯнд, аз кам мизе, ки барои 12 меҳмон аст, 6 хел таъоми гӯшти кашида шуда буд ва 70 фоизи он рӯйи миз монд.

Тӯй бо ҳофизону раққоса гу-заштанош хуб аст. Тӯйхӯрон аз суруду раққос қайфияти тӯёна ме-гиранд. Лекин ҳоло ҳофизон ба овози зинда, бо фонограмма су-

руд меҳонанд. Ақсари соҳибтӯйҳо бо нархи баланд аз дигар маскан-ҳо ҳофизонро дават мекунанд, ки ҳарочот аст. Раққосҳо барои чамъ кардани пул ба сари як миз 3-4 маротиба мебаранд. Ҳофизон аз ҷӣ бошад, ки овози карнайҳо-ро аз ҳад зиёд баланд карда ме-монанд. Садои баланд гӯшҳои тӯйхӯронро ба қомат меоварад ва онҳо тӯй ба охир нарасида, тӯйҳо-наро тарк мекунанд.

Дар тӯйҳои никоҳӣ бо тортҳои калон гузаронидани маросими дахонширункуниро ҳам ҳарочоти барзиёд мефаҳмам. Дар бисёр ҳолатҳо бонӯҳои хонадонҳо мард-хоро ба бодабдаба гузаронидани тӯйҳо маҷбур мекунанд. Дар ма-ҳаллаҳо комиссияҳои тӯйгузарони мавҷуданд. Агар соҳибтӯйҳо бо маслиҳати онҳо тӯйҳояшонро гу-заронанд, аз фоида ҳолӣ наме-шуд. Шумо ба ин ҷӣ меғӯед?

Ҷамшеди АСРОП

Рӯзе Ҷӯлиҳола ба хонаи хо-ҳараш Баргигул барои дидор-бинӣ омад. Хоҳарон ҳамди-гарро саҳт ба оғӯш гирифт-танд. Гирди дастархон сӯҳба-ти ҳар ду қӯр баст. Ногоҳ сӯҳбат дар бораи маросимҳои

дуқат мон. Агар ягон чиз шуда монӣ, ба фарзандонат душвор намешавад. Мурдашӯву гӯрқоб, бибиҳалифаву мулло-танд. Гирди дастархон сӯҳба-ти ҳар ду қӯр баст. Ногоҳ сӯҳбат дар бораи маросимҳои

«ҶОМАШӢЙ» бо собуни модаршӯ

дафн рафту Ҷӯлиҳола ба хо-ҳараш Баргигул нигариста гуфт:

– Синни мо ҳам ба як чо мерасад. Кӣ медонад, ки фар-до чӣ ҳодиса рӯй медиҳад. Но-гаҳон афтида мурда монем ҳам ҳеч гап не. Барои ҳамин ба ту як маслиҳат дорам. – Ҷӣ хел маслиҳат? – пур-сид Баргигул. – Ту бебарво нагарду ҳар-замон ба бозор рафта, аз на-офақапулият “латтаю путта” ва кам-кам собун оварда, ба сан-

қаҳролуд пурсид Баргигул. – Наход ман ба мурдаи худам аз ҳозир тайёрӣ бинам, ин ҷӣ хел мешавад-а?

– Синну сол рафтан гирад, ба ҳаммаш тайёр шуданамон лозим. Ҳеч кас дар ин дунё су-тан намешавад! Як рӯз не як рӯз, хоҳу ноҳон ин дунёро тарк мекунем. Ба фарзандонамон осон шавад меғӯям-дия.

Баргигул дар ин бора би-сёр андешиду “гапи хоҳарам Ҷӯлигул ҷон дорад” гӯён ҳар-гоҳе, ки ба бозор равад, кам-

тар собун ва матоъ харида меомад. Чакра-чакра дарё шавад, меғӯнд, ки дуруст бу-дааст. Баргигул дар фурсати қӯтоҳ 80 то собун чамъ кард.

Собунҳоро ба як кунҷаки тахтмон гузошту бо ҳамин аз хотираш фаромӯш шуд.

Рӯзе аз рӯзҳо ба келинаш “гапаш гурехту” ба ӯ гуфт:

– Хо келинпошшо, шумо ин қадаҳ ба ман шаттоҳӣ накунед. Қаҳру ғазабӣ маро намедо-нед, – Баргигул дар ғазаб шуда, боз бо мақоле суҳанашу-ро давом дод. – Ҳоло шумо бо собуни ман ҷомашӯйӣ накар-дед.

– Хато кардед, биймулло-ҷон, ҳаёлатон ин қадаҳ ҷома-хоро ман бо ҷӣ сустам? – кел-лин ҳам паст наомада ба мо-дарарӯсаҳ қавоб дод. – Бо собунҳои Шумо ҷомашӯйӣ кар-дам, биймуллоҷон.

– А, бо кадом собунҳо? – Ҳамон собунҳое, ки дар кунҷаки тахтмон гузоштед...
Дилдора ҲАЛИМИ

қӯиш мекунем, он рӯз қасуриву шучо-атмандӣ, ҳимоятгар будани мардхоро бо суҳанҳои зебо, дастурхони идона оро-додашуда исбот кунем. Хоҳиши ҳар зан он аст, ки мардҳо ҳамеша ҳамроҳи мо бошанд, зеро мо занҳо бе мардҳо ҳеҷ чизем. Ман дидаам, боварӣ ҳам до-рам, ки ҳар як зан бо суҳанҳои ширин, чашмони пурмеҳр, дастони гулофарини худ ва дастурхони идона дар рӯзи 14-

МАРДҲО СУТУНИ ОИЛААНД

Мартаба УЗОҚОВА, нафақахӯр:

–14-уми январ рӯзест, ки дар тафак-кури мо чун рамзи қасорат, қудрат, ҳимояи Ватан ба хотир мондааст. Ва бешубҳа, он ба номи мардони мо, ҳамчун шучоатқору қасоратманд ва нигаҳбонии Ватан мӯр шудааст.

Дар ин рӯз ман аввал ҳатман мардо-ни оила, дӯсту ҳамсоя, кормандони худ-ро табрик мекунам. Албатта, бо суҳа-нони бехтарин ва тӯҳфаҳо. Лозим ояд ба набеҳаҳам моҳияти ин рӯзро мефаҳмо-нам.

Назифа ОРИФОВА, шифокор:

– Мардҳо ҳимоятгари моятнд. Дар қатори дигар қашну санаҳои таърихӣ, ки дар Ёзбекистон қашн гирифта меша-ванд, Рӯзи ҳимоятгарони Ватан низ ба-рои оилаи мо, ҳусусан, занҳо мавқеи худро дорад. Ману келин ва набеҳаҳо

уми январ дили мардони худро ба қору зиндагӣ ва муҳаббатӣ оилави боз ҳам гармтар хоҳанд кард.

Гулсанам САТТОРОВА, тадбиркор:

– Ҷӣ хеле ки медонем, мардҳо ними моён ҳастанд. Ман дар ин рӯз ҳамса-ри худро аз тахти дил табрик мекунам. Дар давоми сӯҳбатҳо номаълум савол дода мефаҳмам, ки ӯ ба ҷӣ тӯҳфа эҳтиёҷ дорад, ҳамонро барояш омода месозам. Аммо гумон мекунам, ки ман дар зиндагӣ барои ӯ бехтарин тӯҳфаро тақдим кардаам, ду паҳла-вонписару як духтарчаи дӯстрӯяк, боз ҷӣ меҳоҳад?! Ва боварӣ дорам, ба-рои вай як хандаи ширини ман қифоя аст. Ба ҳар ҳол, дар рӯзи идашон на-мемонам, ки ба ягон қори хона даст зананд.

М.СУЛТОНОВА

Барои бачагон

ЗИМИСТОН

**Барфи ҳуши нозанин,
Нарм пари қу барин.
Чашми ҳама интизор,
Бор ба рӯи замин.**

**Барфи тари сап-сафед,
Мо зи ту дорем умед.
Ҳосили деҳқон зи ту,
Файзи зимистон зи ту.**

**Барф, бибор тез-тез,
Бар замини кишт рез.
Марз шавад гарму нарм,
Хок шавад сабзаҳез
Матлуба НУРҚУЛОВА**

Кишоварзӣ

КАРТОШКА ва парвариши он

Дар замини наздиҳавлигии худ бо аҳли оила картошка мепарварем. Аз 6 хол замини қорам қариб 1 тонна картош-ка мегирем. Мешунавем, ки деҳқонии пуртаҷриба аз ин қадаҳ майдон то 2,5 тонна ҳосил мерӯёнданд. Дар саҳифаи рӯзнамаи дӯстдоштаамон оиди фоидаи картошка ва парвариши он маслиҳати мутахассисро доништан меҳостем.

Сӯҳроб НАРЗИҚУЛОВ,
сокини маҳаллаи Деҳнави ноҳияи Самарқанд

Оиди картошқапарварӣ олими соҳаи кишо-варзӣ, профессори кафедраи “Генетика, се-лексия ва тухми”-и факултаи агрономияи До-нишқадаи ҳоҷагии кишлоқии Самарқанд **Ибро-ҳим ЭРГАШЕВ** чунин гуфт:

– Дар кишоварзии ҷаҳонӣ картошқапарварӣ баъд аз ғалла, шолӣ ва ҷуворимакка дар ҷойи ҷорум меистад. Картошка аз зироати ҳӯрқов-рии муҳим ва асосӣ ба ҳисоб мебаранд.

Дар таркиби он ба шароитҳои сабишаш нигоҳ карда, 15-30 фоиз моддаҳои хушк, аз ҷумла 13-24 фоиз қрахмал, 1-2 фоиз сафеда ва қариб 1 фоиз нама-қҳои минералӣ, инчунин калий, натрий, кальсий, мағний, фосфор ва оҳан барин элементҳои пурқимат мавҷуд аст. Аз ҳамин сабаб ин маҳ-сулоти пурқиматро “нони дуввум” меноманд.

Барои гирифтани ҳосили хуб вақти тира-моҳ замини қорамро плуг қардан лозим аст. Заминро баъди шудгор қардондан дарқор. Агар тухмӣ нағз неш зада бошад, ҳосили хуб меди-ҳад. Кам ё бисёр гаштани ҳосил ба навъи кар-тошка ҳам вобаста аст. Солҳои охир аз тух-миҳои “Пикассо”, “Санта” барин навъҳои гол-ландӣ ҳосили баланд мерӯёнданд. Парвариши ниҳолҳои картошка аз вақти дар саҳро шинон-дани он оғоз мегардад. Моҳи аввали парва-риш намии замин бояд 75-80 фоиз бошад. Ду маротиба аз қорқард баровардан мувофиқи мақсад аст. Майдони картошқаро аз алафҳои бегона тоза намудан қаролати ҳосили баланд мешавад. Дар давраи сабиш аз рӯйи ҳисоби ба ҳар як гектари замин 150 - килограммӣ азот ва 40-60 - килограммӣ нуриҳои фосфорӣ рост меояд. Агар мобайни қаторҳоро аз қорқард ба-роварда, то 13-15 маротиба обёрӣ намоянд, ҳосили хуб медиҳад. Донаҳои қалону миёна 65-70 фоизро ташикл намояд, боқимонда 25-30 фоизи онҳоро ба сифати тухмӣ истифода бур-дан мумкин аст.

Муаллими хонандагони син-фи як ба шогирдон азёд қарда-ни шеърро фармуда буд. Хурд-таракони шоду хандон меҳос-танд зудтар вазифаро гуфта, аз муаллим офарин шунанд. Аз ин рӯ, бесаброна дасти роста-шонро боло мекарданд. Танҳо писараке дар партаи дуҷом хомӯш менишаст. Ӯ мисли ди-гар ҳамсифонаш бо овози ба-ланд гап намезад.

– Давлатҷон, ту шеърро азёд кардӣ? – ба писарақ рӯ овард муаллим. – Қанӣ, бихон!

Давлатҷон аввал сар ҳам

рин” мешавад? Барои пеш-гирии лакнати забон ҷӣ бояд кард? Дар ин бора мо бо му-аллими кафедраи методикаи таълими томактабии Доши-гоҳи давлатии Самарқанд Гулҷеҳра ФАЙЗУЛЛОЕВА ҳамсӯҳбат шудем.

– Бигӯед, ки аъзоҳои нутқи бача то қандсолгай бояд пурра ривоч ёбад?

– Бачаи 2-3 солаи солим бояд ҳамаи қалима ва ҷумлаҳо-ро пурра талаффуз қарда тава-над. Зеро дар ин синну сол фав-олияти нутқи ахборотрасонӣ

“ЗАБОНИ ШИРИН”-И ҚӢДАК аз носолимии муҳит аст

қарда, ба замин қашм дӯхт. Си-пас бо овози хеле паст шеърро хонд, ки ҳамсифонаш дилғир шуда, ҳарҳаша қарданд.

– Офарин, Давлатҷон, – гуфт муаллим. – Шеърро ҳамроҳи қӣ азёд кардӣ? Қанӣ, баландтар гап зан.

– Бо атаам. – қавоб дод Дав-латҷон ва шарм дошта, ба за-мин нигарист.

Омӯзгор пай бурд, ки вай ба ҷои овози “ке” овози “те”-ро истифода мебарад.

Муаллима пас аз анҷоми дарс писарақро наздаш хонда, шеърро пурсид. Маълум шуд, ки Давлатҷон дар талаффузи овози “ре” ва “се” низ душворӣ мекашад. Аз ин рӯ, писарақ аз бачаҳо худро дар қанор меги-рад. Метарсад, ки ҳамсифо-наш ўро масҳара мекунанд.

Муаллим рӯзи дигар бо мо-дари Давлатҷон гуфтугӯ намуда, фармуд, ки писарақро ба шифо-қори мутахассис нишон диҳад.

– Ба духтур бурдан шарт нест! – қавоб дод модар. – Дар фасли зимистон аққа ояд ва “қар-р-қар-р” гӯяд, писарам низ ба вай пайравӣ намуда, “ре”,-гӯиро ёд мегирад. Боз модар-шӯям гуфтанд, ки дохили зарф қошқуқоро шақаррос занонади шӯед ва обашро ба бачаотон ҳӯронед, зовонаш бурро меша-вад...

Ақсар волидон ба талаф-фузи дурусти фарзандашон эътибор намедиҳанд. Қаро забони баъзе бачаҳо “ши-

пурра ривоч ёфта, бача фикри худро изҳор қарда метавонад. Ақсар волидон бачаро аз ҳад зиёд эрка мекунанд ё ба вай тақлид қарда, суҳан меғӯянд. Дар натиҷа бача овози “ре”-ро талаффуз қарда натавониста, “йе” меғуфтагӣ мешавад.

– Дар вақти талаффузи баъзе овозҳо ва ҳиҷоҳо забон беҳитиёр мегирад ё ҳамон овоз чанд маротиба тақрор меёбад. Сабаби лакнати за-бони ақсар бачаҳо дар чист?

– Лакнат асосан дар синни томактабӣ бештар дар писарба-чаҳо ба вучуд меояд. Сабабҳои лакнат ба нутқи нодурусти ат-рофиён тақлид намудани қӯдак, тез гап задани падару модар ва мураббӣ мебошад.

Баъзан лакнат дар натиҷаи суст инкишоф ёфтани нутқи қӯдак низ ба вучуд меояд. Лак-нат аз ягон беморӣ грипӣ, ша-моқкашӣ ё сулфақабутак, инчу-нин тарс ё ягон ҷанҷоли оилавӣ низ ба амал омада метавонад.

– Оё онро дар муҳити хона муолиҷа қардан мумкин аст?

– Агар дар оила ва ҷамоаи қӯдакон муҳити хуб мавҷуд бо-шад, лакнат бе муолиҷа ҳам бартараф шуда метавонад. Ҳан-гоми бо лакнат вобаста будани ҳусусияти инкишофи нутқи имко-нияти ислоҳ намудани он ба ат-рофиён вобастагӣ дорад. Гуф-тугӯи падару модар дар бораи лакнати қӯдак дар ҳузури ӯ, дилсӯзӣ, эроди беадабона ва ғайра ба қӯдак таъсири манфӣ

Дар қорроҳаи тақдир

мерасонад. Ҳангоми дар қӯдак пайдо шудани лакнат зуд ба духтур муроҷиат қардан лозим аст. Муолиҷаи лакнати сари вақт оғоз намудан бехтар. Ҳу-сусан, ба қӯдак ифода намуда-ни тарзи нутқ ва ҳангоми су-хангӯйи шитоб накарданро омӯхтан лозим. Бо қӯдак доир ба кинофильми ҳамроҳ тамошо-карда ё ягон чизи ақҷоа хонда сӯҳбат оростан муҳим аст. Бар-тараф қардани лакнат аз қалон-солон сабуру тоқати зиёдор та-лаб мекунанд. Барои машғулият соати муайян қӯда қарда, ба

дурӯст талаффуз қардани нутқ эътибор бояд дод. Дар натиҷа лакнат кам мегардад.

– Қӯдаки забонаш лакнат-дор дар вақти гуфтугӯи ҳиҷо-лат мекашад...

– Дар натиҷаи масҳара ё таъ-назани атрофиён қӯдаки забо-наш лакнатдор бечуръат, шарм-гин ва қамғал мешавад. Дар вақ-ти гап задан сурх шуда арақ ме-кунанд. Дар ҳарактераш низ ди-гар-ғуниҳ пайдо мешавад. Дар на-зараш ҳама қиҷо бозеб менома-яд. Ҳисси бадбинӣ, зудранҷӣ, аса-бишавӣ ва худбинӣ зиёд меша-вад. Аз ин рӯ, бачаҳои забонашон лакнатдор то бартараф шудани нуқсон дар мактабҳои махсус таъ-лим мегиранд. Он чо омӯзгорон ва мутахассисони соҳа ба онҳо ёри мерасонанд.

– Дар суҳанронии ақсар қавонон низ лакнат дида ме-шавад...

– Дуруст. Лакнат бисёр вақт боқӣ мемонад ё ҳатто авҷ ме-гирад. Ҳусусан дар қавонӣ. Ба фикри мутахассисон лакнат дар 25-30 солагӣ кам шуда, дар пи-ронсолӣ қариб вонамеҳӯрад.

– Барои пешгирии лакнат ҷӣ бояд қард?

– Аввало бояд падару модар бо ҳам тифоқ бошанд. Аъзоёни оила бо ҳушмуомлигӣ гуфтугӯи кунанд. Бача аз онҳо ибрат ме-гирад. Ҳеҷ гоҳ ба қӯдак тақлид қарда, гуфтугӯи накунад. Зеро нутқи падару модар ва мураб-биرو бача тез азхуд мекунанд.
Мухоби Дилрабо НАСИМӢ

ДАР РӢЗИ ДАФНИ ФИДОИИ ТАЪЛИМ МУСАВВАРА ҶУМЪАЕВА

**Модари ғамхору дилсӯз, марҳами қон, алвидоъ,
Раҳбари фархундаву донои даврон, алвидоъ.
Мардуми бонангу номи мулки хуррам ғарки ғам,
Соҳиби шаъну шараф, эй моҳи тобон, алвидоъ.**

**Бо ту фаҳре дошту дорад онҷунон зебо Ватан,
Бо қалому қорҳат дилқушо дунёи зан.
Некиҳоят рӯҳфизои аҳли дил, аҳли адаб,
Аз қадамҳоят мунаввар гашта мактаб, анҷуман.**

**Дар фироқат дил ҷу абри навбаҳорон гирия қард,
Ҳар ду қашм аз доғи ҳиҷрон ашқдорон гирия қард.
Нола сӯзон, сина бирён, дида ҳайрон, во дарег,
Аз фироқи ногаҳони қулли инсон гирия қард.**

**Номи некат бо дуое дар дилам поянда аст,
Ҷои ту дар мағзи қони дӯстон арзанда аст.
Оташ афрӯзад ба дилҳо меҳри нурулоии ту,
Дар назар хуршедвор симои ту тобанда аст...**

Нормурод ҚАРИМЗОДА

ШУД МУСАВВАР ҶО БА ҚАЛБИ ОДАМОНИ МӢТАБАР...

**Аҳли қарам ба ном ҷовидон аст,
Ташбеҳи он ҷилваи ахтар кунам
Тунча шуқуфон зи табу тоби туст,
Дастӣ дуо во ба Мусаввар кунам**

Ҳусейн РАШИДИ

Шаби дуҷоми соли Нав санои телефони дастӣам хоҳамро гурезонд. Фикр қардам, ки боз ягон дӯстам маро табрик меғӯяд. Аммо дугунаи қалинам Дилором Мамагӯлова гириёну нолон гуфт, ки дӯсти ҷонӣ ва қавонӣамон Мусаввара Ҷумаева ҳангоми садамаи автомобилӣ ҷон ба ҷонофарин су-пурдааст. Аз хабари ноҳуш дасту поям бе-мадор гашта пеши қашмамо сиеҳӣ гирифт. Он шаб ҳоб аз қашмамон парид. Охир ҳамагӣ ду рӯз пеш дугунаҳо нишаста соли Навро ба яқдигар табрик гуфта будем. Боз алами ман аз тақдирӣ бераҳм дар он буд, ки вай ба мотами шавҳараш Аслам Аъзам-қулов ва дуктараш Шахнозобону куртаи саб-зашро нақашаидаст.

Дугунаам Мусаввара Ҷумаева тамоми умри азизашро ба тарбияи насли наврас, ободи Ватан бахшид. Пас аз хатми мактаби миёнаи рақами 14-и деҳаи Қӯл ба факултаи забонҳои хориҷии Дошиғоҳи давлатии Са-марқанд дохил шуд. Ҳар ду шабона меҳон-дему рӯзона дар мактабамон қор мекардем. Вай сарвари пешоҳангон буди ман ташис-гузур. Даре нагузашта бо навоҳари, таша-бусқори чун сарвари ёқдорон мон баровард.

Дар қорҳои ҷамоатӣ фаълон буд, ки дар 19-солагӣ депутати Шӯрои намоёндагони халқи ноҳия шуд. Аз соли 1975 аввал муаллима, сипас сарвари таълимгоҳи мазкур таъин гар-дид. Соли 1997 ба вазифаи ҷонишини ҳоки-ми ноҳия ба қор даъват намуданд. Баъди ду сол раиси ҷамъамоади шаҳрвандони деҳоти Улуғбек интихоб шуд. Сипас даҳ сол дар ва-зифаи мудири шӯъбаи маорифи халқи ноҳияи Самарқанд фаъолият бурд. Ва то лаҳзаҳои воясин дар ҳоқимияти ноҳия дар вазифаҳои гуногун қор қард.

Аз ҳама муҳимаш, бо ҳамсараш Аслам Аъзамқулов қор нафар фарзандро таълиму тарбия дод. Шахноза, (илоҳо қояш дар қан-нат шавад!) Гулноза, Беҳзоду Парвиз соҳиби маълумоти олии шуда дар соҳаҳои гуногун қор мекарданд. Беш аз даҳ нафар набеҳаҳо бо ширинрафтории ширингуфторӣ ба бибиҷо-ни дуоғӯяш олам-олам хурсандӣ меовар-данд...

Рӯзи сеюми январӣ соли равон барои ба роҳи охирин гусел қардани модари муқад-дас, устои устодон, роҳбари дилёбу дарё-дид Мусаввара Ҷумаева ҳамқасбону ҳам-қорон, шогирдону дӯстон, ҳешу пайвандон ба гузари Қӯл омаданд. Дар митинги мотам нотикон сифатҳои неки марҳумаро гуфта гу-заштанд.

Хуршеда АҚРАМОВА,
собиқақори таълими халқи